

Botanična pot pod Črno prstjo

✍ in 📷 Jože Mihelič

Črna prst s konca botanične poti

Črna prst (1844 m) v grebenu Spodnjih Bohinjskih gora ali Peči, kakor greben lepo imenujejo na Tolminskem, je zelo priljubljen gorniški cilj. Moj brat Tine jo opisuje kot prvo »visoko« goro v grebenu in dodaja, da imajo obiskovalci radi njene široke razglede in bujno cvetje. Prav

zaradi rastlinskega bogastva, ki je menda rezultat zanimive lege na obrobju ledenodobnih poledenitev, in zanimive kamninske sestave, kar se odraža tudi v njenem imenu, so jo že pred dvesto in več leti obiskovali najbolj znani naši in tuji botaniki. Scopoli, Hacquet, Wulfen in Zois pa niso bili le prvi

Oznake in smerokazi na botanični poti

Hacquetov ušivec

raziskovalci Julijskih Alp. Posebno pri Hacquetu poleg strokovnih navedb začutiš tudi opoj okolice, ki se je v zapis pritihotopil iz globin njegove duše in daje njegovim delom dodatno vrednost.

Z barvito, bleščeco, redko in dišečo cveteno spada Črna prst med najzlahotnejše botanične sladkorčke tega dela Evrope, katerih okus enostavno mora poznati, kdor kot botanik kaj velja in kaj da nase. K vse večjemu obisku čisto navadnih ljudi pa v zadnjem času ne prispevata le zanimiva podoba gore, s katere koli strani si jo pač ogleduješ, in njena privlačna okolica, temveč tudi obnovljena Orožnova koča na Planini za Liscem, nekoč prva koča Slovenskega planinskega društva. Vemo, da je bila prvotna koča med drugo svetovno vojno požgana, sedaj pa po zaslugi prizadevnih članov planinskega društva iz Bohinjske Bistrice ponovno stoji na istem mestu v nekdanji podobi. Istočasno s kočo je bila obnovljena tudi stara, zelo lepa in razgledna pot iz planine na vrh, speljana po

Rhododendronovi dnevi

pobočjih Črne gore. Manj znano je, da je bila koča na tem mestu nekoč zgrajena prav zaradi rastlinskega bogastva Črne prsti.

Ko sem se v soboto, 11. julija, povsem slučajno odločil za turo na Črno prst, sem malo nad Orožnovo kočo presenečen opazil lične, zelo diskretno nameščene tablice, ki opisujejo zanimive rastline ob poti (povsem podobne tablice najdeš v ljubljanskem botaničnem vrtu, ki letos praznuje dvesto let). »To bo Ivanovo delo,« sem si rekel, ker se mi je zazdelo, da drug človek nikakor ne more stati za vsem tem. Ivan Veber iz Bohinjske Bistrice, sicer univerzitetni diplomirani inženir gozdarstva in odličen amaterski botanik, je moj dolgoletni prijatelj, njegov odnos do narave pa je čisto kugyjevski. Ko sem fotografiral še rosno cvetje v gorskem jutru, so me prehiteli drugi obiskovalci gore in vsi po vrsti izražali zadovoljstvo ob tem, kar se je »zgodilo« na naši skupni poti. Po sestopu z gore sem kajpak takoj zavil k Vebrovim in Ivana k sreči našel doma. Izvedel sem, da je botanična pot stara dva dneva, v koči na Črni prsti pa so tudi že vedeli zanjo. Prijazni, čustveni Primorci, ki so jim tega dne že zacvetele prve srebrne krvomočnice v bližini, so bili vsi navdušeni nad dogodkom, saj jim koča stoji na vrhu cvetne gore in izpod predpražnika, ko vstopaš, bujno kipi materina dušica.

Botanična pot se začne pri izrazitem spodmolu deset minut nad Orožnovo kočo. Najprej predstavi **črnogo, volčjo češnjo** in **rumeno milje**, potem pa se v presledkih nadaljuje do večje skale pod strmim gručcem Črne prsti, kjer v času cvetenja zagledaš prve **zoisove zvončice** in drobceno **dvocvetno vijolico**. Vmes srečaš znameniti **hacquetov ušivec** in »domači« **bohinjski repnjak**. Ravno prav vsega, nič premalo in nič preveč, pa še tako nevpadljivo so tablice nameščene, da ne motijo tistega, ki ga »zelena« imena ne zanimajo. Vsega skupaj je za približno 400 metrov botaničnega užitka, učenja, osveščanja in ozaveščanja, tesno ob poti, da niti koraka ni treba narediti po dragocenih Zlatorogovih preprogah, po njegovem cvetju. Vsi skupaj, posebno pa avtor, želimo, da bi obiskovalci spoštovali načela varstva narave, saj je ves prostor okoli Črne prsti zaščiten kot narodni park. Črna prst z okolico je uvrščena na seznam inventarja najpomembnejše naravne dediščine Slovenije kot botanična naravna dediščina. Obisk je priporočljiv julija in na začetku avgusta, ko rastline cvetijo. Botanična pot je plod prostovoljnega in hkrati strokovnega dela in je namenjena vsem obiskovalcem, ki imajo radi in spoštujejo našo naravo. ○